

[Fr. Andersen.]

Ud fra disse Betragtninger er vi ganske enige i, at der i denne beklagelige Situation ikke er nogen anden Udvej end at følge den højtærede Statsminister og vedtage det Forslag, som her er fremsat, og jeg vil med disse faa Bemærkninger anbefale det høje Ting at vedtage Forslaget snarest muligt.

Brorsen: Man har Lov til at sige, at Rigsdagen i disse Dage er i allerhøjeste Grad i Alarmberedskab. Med Henblik paa, hvad der foregaar i disse sidste Dage af Rigsdagssamlingen, synes jeg, det kan siges, at var der Grund til at strejke nogetsteds her i Landet, saa var det her i Rigsdagen.

Hvad angaar det Forslag, der nu er stillet, har vi jo ikke haft lang Tid til at betænke os. Det gaar jo kort ud paa, at man fra Statsmagtens Side skal gribe ind i Konflikten i de grafiske Fag. Vi ved jo, at der gennem længere Tid har været en Konflikt. Parterne har ikke kunnet enes og har derfor maattet henvende sig til Mæglingmanden, der, som Statsministeren sagde, har stillet et Mæglingsforslag, som er blevet forkastet af den ene af Parterne, og nu kommer man altsaa til Rigsdagen og vil have, at Rigsdagen skal ophøje Mæglingmandens Forslag til Lov.

Jeg erindr om de Forhandlinger, vi har haft for ikke saa længe siden, hvor vi fra Venstres Side klart gav Udtryk for, at vi er bestemt imod, at man fortsætter — man skulde aldrig være begyndt — med i Konflikttilfælde at ophøje Mæglingmandens Forslag til Lov. Vi mener, at det er en i allerhøjeste Grad farlig Vej, man her betræder, i Virkeligheden stik imod de Principper, hvorpaa hele Mæglingsinstitutionen hviler.

Der var bl. a. Optræk til en meget stor Konflikt i 1937, og da gik vi med til, at denne Konflikt, der jo ompændte hele Landet og kunde føre hele vort Erhvervsliv ud i de største Vanskeligheder, blev løst ved, at der blev nedsat en upartisk Domstol, bestaaende af 2 Højesteretsdommere og Formanden for Den faste Voldgiftsret. Men i dette Tilfælde at gaa den Vej, som Lovforslaget her anviser, mener vi vil være i allerhøjeste Grad uheldigt. Vi indrømmer, at hvor der er Tale om for hele Samfundet livsvigtige Interesser, kan man ikke lade en Konflikt gaa sin Gang — der kan komme Tilfælde ogsaa i den kommende Tid, hvor man absolut maa gribe ind fra Statsmagtens Side —, men vi kan ikke rigtig faa Øje paa, at der er saadanne

samfundsvigtige Interesser paa Spil i den Konflikt, der her er opstaaet inden for det grafiske Fag. Det, der vilde blive Tale om, hvis Konflikten ikke blev bilagt, vilde jo bl. a. være, at vi et Stykke Tid ingen Aviser fik her i København, men det kom vi jo nok over. Vi har jo Pressens Radioavis, det er et meget godt lille Blad, og det var maaske ingen Skade til, om vi et Stykke Tid maatte nøjes med det.

Kort og godt, vi fra Venstres Side kan ikke medvirke til dette Lovforslags Gennemførelse, fordi det indeholder et Princip, som vi maa være imod.

Christmas Møller: Den høje Rigsdag har jo, som man vil vide, adskillige Gange tidligere beskæftiget sig med truende Lønkonflikter, og vi har ogsaa fra vort Partis Side ved adskillige Lejligheder medvirket til, at Konflikterne kom ud af Verden. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Det konservative Folkepartis principielle Stilling til saadanne Sager maa jeg henvise til de Synspunkter, der ved disse Lejligheder er gjort gældende.

I den foreliggende Situation, hvor det jo, som nævnt, drejer sig om en ret begrænset Konflikt, ogsaa territorialt begrænset — og dette er maaske ikke uden Indflydelse paa Synspunkter, som allerede er gjort gældende —, synes vi, at man maa have Lov at sige til den højtærede Statsminister og til Regeringen, at Regeringen med den Magt, som Statsministeren har eller burde have over sine egne, og som Statsministeren og Socialdemokratiet som det afgørende Regeringsparti ofte nok fortæller, at de har — Valgkampagnen er jo i den Forstand allerede begyndt med, at den højtærede Statsminister, saa vidt jeg ved, har været til Møde med De samvirkende Fagforbund og dèr har slaaet fast, at det store Regeringsparti og disse Fagforbund hører sammen —, burde have draget Omsorg for, at Landets Rigsdag ikke var kommet i den Situation, at Statsministeren havde ment det nødvendigt at komme til Rigsdagen med en begrænset Konflikt, oven i Købet en lokal Konflikt. Det kan nok røkke noget ved den Tillid, man kan nære til, at Statsministeren og Socialdemokratiet har Ret i, at der er en saa stærk Forbindelse, som man op mod et Valg gerne taler om. Vi synes, det havde været Statsministerens Pligt at gøre, hvad han kunde, for, ja, at sørge for, at dette Skridt ikke havde været nødvendigt.

For den anden Parts Vedkommende kan man have Lov at sige, at den, skønt der vel ogsaa for den har været Forhold, som ikke var tilfredsstillende eller behagelige,